

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

Цвѣтанъ Георгиевъ — Варна.

Деньтъ на народнитѣ будители.

Новото време, което тъй силно засега днесъ нашиятъ моралъ и народностно чувство, ни налага дълга, макаръ и съ малко думи, да си припомнимъ мжкитѣ и страданията, изживѣни отъ българскиятъ народъ, презъ мрачната епоха на вѣковното робство.

Налага ни се дълга, да си припомнимъ и кървавитѣ борби, които се водиха и скжпитѣ жертви, които се дадоха за възстановяване на нашиятъ права и свободи.

Защото, безспорно е, че ние младото поколение, нѣмаме ясна представа, нито за голѣмитѣ народни страдания презъ петъ вѣковното робство, нито за цената на жертвитѣ, съ които се придоби днешната българска свобода и независимост. Поради това незнание, днесъ голѣма частъ отъ младата интелигенция, често пжти подценява тия съ мжка придобити народни блага и се отнася небрежно къмъ тѣхъ, дори и тогава, когато се върши дрѣзко покушение върху тѣхъ.

Историята е най-добрата учителка на народитѣ. Тя ни учи, че пжтя на всѣка нравствена развала води този народъ къмъ гибелна провала. Тази максима можемъ да я отнесемъ и къмъ нашия народъ презъ XIV-то столѣтие, когато чернитѣ облаци най-тежко се бѣха надвесили надъ родната земя.

Въ онова време, когато партизанската умраза и разцепление, сектантската вѣроизмѣна и озлобление, родоотстъпничеството и моралната поквара безпримѣрно се ширѣха въ страната ни и народната душа бѣше смутена и прелѣстена отъ фанариоти, тогава неговитѣ нравствени сили се оказаха безпомощни срещу задалата се буря.

И ако българинтѣ все пакъ можа да опази своята народна самобитност, това се дължи на щастливото обстоятелство, че въ тежката си неволя, той се обедини около родната си църква, въ която намѣри здравата съкровищница на народния духъ, на сладката родна речъ и на мощнитѣ нравствени сили.

Отъ нея той черпеше утеха и духовни сили, за да не изпадне до гибелно отчаяние, а да подхранва надеждата, че ще дочака по-добри дни.

И тая надежда не бѣше суетна. Презъ време на робството, църквата си остана единствения народенъ, културно-просвѣтенъ

институтъ. Своята родоспасителна мисия тя изпълни достойно. Въ нейнитѣ тъмни килии, най-напредъ се зароди и засили идеята за национална самобитност и народно възраждане. Въ нейнитѣ килийни училища се подготвиха първитѣ родолюбиви дейци на това най-свѣто народно дѣло.

Раздѣлени отпосле на два лагера — революционери и еволюционисти и едниятъ и другитѣ изпълниха своята задача съ беззаветна любовъ къмъ измжчената родина. Дейцитѣ и отъ двата лагера дадоха скжпи и свидни жертви предъ олтаря на своята родина, имената на които героиродолюбци, навѣки ще красятъ страницитѣ на новата ни история и ще бждатъ всѣгдашна слава и гордостъ на нацията ни.

Свободата на България за тѣхъ бѣше истински кумиръ. Предъ олтаря на този жертвеникъ, тѣ бѣха готови да сложатъ цѣлия си животъ, стига това да раздруска и да срине царството на мрачното робство.

Нашиятъ поколѣния, и сегашнитѣ и бждащитѣ, трѣбва добре да помнятъ тая трогателна истина, тоя безпримѣренъ исторически фактъ, че днешната свободна и независима България е дѣло на плеада малки и голѣми ратници, на български съ силни воли и желѣзни характери, на хора съ безкрайно родолюбие и самоотвержение.

И вторачили днесъ погледъ въ тия народни страдания и борби, предъ насъ се изпречва свѣтлия ликъ на ония титани, които издигнаха безсмъртието на българския духъ и върху олтаря на родолюбието и свободата, създадоха великата епоха на българското възраждане.

Всрѣдъ страшни напрежения и изпитания, всрѣдъ безпримѣрни страдания и мжки, всрѣдъ клокочения на огньове, кърви и сълзи, тѣхния подвигъ мина като славно шествие презъ развалинитѣ на собствената имъ поробена страна, разнасяйки всрѣдъ гори и поля, градове и села — скжпата свобода!

О! Да бѣше това легенда носена въ гърдитѣ на вѣковетѣ, пакъ щѣше да смуги, да ужаси и порази душата!

Къмъ нашия народъ, напълно могатъ да се приложатъ думитѣ на Апостола: „Ценою куплени есте!“

Свещеникъ Стефанъ Поповъ
Архиерейски намѣстникъ — Шуменъ.

Новъ свѣтъ — нови хора.

Живѣемъ на синурата на две епохи. Два свѣта, два свѣдогледа сж изправени единъ срещу другъ, отричащи се взаимно. Новото поколѣние е обзето отъ мисълта, че е възможно да се създаде нова порода човѣци. То е разочаровано отъ безбройнитѣ слабости на хората, които представляватъ манталитета на стария свѣтъ. Страхливи, дребнави, роби на окръжаващата ги обстановка, хората на стария свѣтъ винаги кленчатъ и рѣзко заповѣдватъ. Постоянно се измжчватъ отъ неопредѣлени опасения предъ бждащето. Липсва имъ всѣка оригиналност. Страхуватъ се отъ нападки, тѣхниятъ идеалъ е да се съобразяватъ съ хорскитѣ обичаи и нрави. Страхливци, за повечето отъ тѣхъ живота не е нищо друго, освенъ страшна поражения, докато най-после, съ страшенъ ужасъ, капитулиратъ предъ последниятъ врагъ — смъртта. Такъвъ начинъ на съществуване изглежда отвратителенъ за съвременното поколѣние, което жадува за друго по-достойно поприще. Вѣрата и упованието на това ново поколение сж, че е възможно да се създаде едно избрано малцинство свѣрхчовѣци между проститѣ смъртни същества, които бидейки силни на думи и дѣла не ще отстъпватъ предъ никой врагъ на новото възраждане. Страхътъ, користолобието, предателството, съвестнитѣ гризения, които съпжтствуватъ дей-

ността на посредствения общественикъ отъ загиващия свѣтъ никога нѣма да засѣгатъ подвига на личноститѣ отъ новата порода. Тѣхнитѣ решения ще бждатъ твърди, като снагата на гордия Балканъ. Мисълта имъ ще бжде ведра, като лазура на родното небе. Идеализмътъ имъ ще бжде чистъ, като водитѣ на горско поточе въ роднитѣ планини. Процесътъ на дейността за създаване на тази отбрана порода е вече започналъ. Собствено, тя ще се създаде въ самия процесъ на тази дейност. Но върху каква плоскостъ? Ето въпроса, който има решително значение за успѣха на подобна дейност.

Ние сме свидетели на възраждането на нѣкои велики и малки народи въ Европа. Германия се пробуди разтревожена отъ бодрия гласъ на Адолфъ Хитлеръ, който при всѣка своя дейност призовава Божията благословия. Фашистка Италия израствна отъ развалинитѣ на анархията, вдѣхновявана и водена отъ пламенния духъ на убедения католикъ Бенито Мусолини. Фалангистка Испания на генералъ Франко днесъ се устройва на строго католишка основа, при дейното участие на Църквата. Нѣщо повече, презъ гражданската война духовенството на Испанската църква дѣлеше великото изпитание съ героитѣ на фалангистката революция, противъ силитѣ на безредието, хаоса и унищожението.

Не забравяйте, българи, скжпосте откупени!

Жертвата на тая плеада мжченици, каквито и да сж били тѣ, апостоли на огненото слово или мисълта, борци на оржжието или свободата, трѣбва да бжде предъ насъ жертва на единъ идеалъ — България. Тая любовъ е пламгѣла въ гърдитѣ на Паисия и Раковски, тая сила е свързвала Софрония и Левски, тоя кумиръ е била волята на Макариополски и Ботева!

Велики и скжпи за насъ имена, свещени и дивни за насъ образи, безсмъртни въ съзнанието на поколенията, достойни да бждатъ обкичени съ неувѣхващия вѣнецъ на народния поклонъ!

Легендарни герои! Автори на безсмъртни дѣла! Внушителни фигури, съ възвишенъ идеализъмъ и чиличенъ погледъ — достойни да кичатъ кръстопжтища и градини, за да разведри тѣхната чистота — сърдцата и души тѣ на младитѣ поколѣния, които сж обвързани отъ натегналата и задушна атмосфера на нашето днесъ!

Ето и днесъ, тѣзи лжчезарни герои — пламенни трибуни на бъл-

гарския духъ и вѣрни стражи на родната ни вѣра, ни гледатъ отъ висинитѣ на борческия Балканъ и ни следятъ дали сме закърмени съ тѣхнитѣ идеали и дали тѣ сж били само началото, а ние всички — продължението на тѣхния завѣтъ.

Въ този върховенъ день, нека повече отъ всѣкога да се почувствуваме като истински българи, потомци, синове и внуци на тия славни борци за народнитѣ ни идеали и нека подпалваме въ сърдцата си огъня на тѣхния завѣтъ за борба до пълно извоюване права и свободи на всички българи, които пѣшкатъ подъ чуждия гнетъ.

Нека всички — всеотдайно, съ въодушевенъ трепетъ и свещенна почитъ да се преклонимъ предъ свѣтлата паметъ на народнитѣ ни свѣтци, като утвърдимъ въ сърдцата си неизмѣнна благодарностъ и вѣчна признателностъ къмъ великото дѣло на създателитѣ на свободна и независима България!

Честь и слава на всички ратници за свободата на България! Поклонъ предъ праха имъ! Вѣчна да бжде тѣхната свѣтла паметъ!

Третата не се е отказала да води борба против Бога, макаръ и чувствително да е смекчила по-раншният си срѣдства, ангажирани въ тая неравна борба. Така, на примѣръ, властта въ С. С. С. Р. забрани главоломно, безпричинно и безъ всѣкакъвъ сѣдъ да се избиватъ християнитѣ, само за това, че сж посещавали църквитѣ, присѣтствуваха сж на богослужението и сж вѣрвали въ Бога. Отмѣни вече суровитѣ мѣрки: на християнитѣ да не се дава работа, а на свещеницитѣ да не се дава храна и облѣкло отъ кооперативнитѣ магазини и да не се третиратъ като хора поставени вѣнъ отъ законитѣ и пр. Дали протеститѣ на другитѣ културни народи наложиха това, или сами се убедиха, че не съ бомби и револвери се води борбата противъ Бога, още съ положителностъ не се знае. Знае се само едно, че като реакция противъ тия издевателства се образуваха много международни дружества като „Про Део“ и др. които следяха всички издевателства, звѣрства, убийства на вѣрующитѣ млади и ги изнасяха на общественъ показъ. Това до висша степенъ уязвяваше водачитѣ на пролетарията отъ С.С.С.Р., които и между другото се борятъ и за свободата на съвестта. Представителитѣ на большевишката властъ често пжти се опитваха да се оправдаятъ за пролятата невинна кръвъ, съ изтърканитѣ фрази: „контрареволуционери“, „бѣлогвардейци“, „конспиратори“ и др. на които сами се надсмиваха, а сега се срамятъ.

Споредъ официоза, сега вече борбата била на идейна почва. Слава Богу, дано е вѣрно! Досегашната борба бѣ срамна и унизителна за пролетарията. Нека тя да не се вече повтаря и мине въ областта на историята. Идейната борба ще повдигне авторитета на большевишката властъ въ собственитѣ ѝ очи и тия на свѣтовния работнически свѣтъ и ще даде възможностъ на обществената трибуна да излизатъ представителитѣ-идеолози на дветѣ течения, закриляни не отъ полицията и агентитѣ на Г. П. У., а отъ истината и силата на аргументацията. Принципътъ „(да се изслуша и противната — другата страна) ще хвърли обилна свѣтлина на този толкова важенъ въпросъ, който отъ вѣкове вълнува човѣка. Който въ тая борба си служи съ груба сила, той свидетелствува, че е слабъ и истината не е съ него. Невинната кръвъ на хиляди мъченици, паднали за Христа Бога, въ течение на вѣковетѣ и специално въ тоя периодъ отъ 25 години гонение, дано да е стреснало водачитѣ на пролетарията, а тѣхната държавническа или човѣшка съвестъ да заговори.

Ние не се боимъ отъ идейната борба и я очакваме.

(ще продължимъ)

Протоиерей П. Икономовъ.

Подобрието на човѣшката раса

Този повикъ стигна и до насъ. Той иде отъ възродена хитлеристка Германия. Това е желанието на водачитѣ на Германия: да се подобри човѣшката раса, чрезъ известни мѣрки и ограничения, засѣгащи ония лица, които страдатъ отъ известни болести — физически или нравствени недостатѣци. Новото време изисква нови хора, но здрави духомъ и тѣломъ. Това не е непостижимо, невъзможно. До преди нѣколко години ние знаехме усилията и опититѣ на много учени въ свѣтъ да подобрятъ животинската раса и съ повишенъ интересъ следѣхме изъ вестници и списания постиженията имъ. Това тѣ постигали чрезъ различни методи, но най-вече, чрезъ кръстосване, съ единичната целъ, да възродятъ, да подсилатъ и подобрятъ раситѣ. Постигнатитѣ резултати радватъ цѣлъ свѣтъ, съ тѣхъ се гордѣе науката.

Сега чуваме, че се повдига въпроса за подобрието и на човѣшката раса. Всички се радваме и ржкоплѣскаме на тая инициатива. Никой не успорва тая нужда. Безспорно, че това подобрието не ще стане чрезъ сжщата система и принципи, както се прилагатъ на конетѣ, овцетѣ, воловетѣ, свинитѣ или други нѣкои животни, т. е., не чрезъ кръстосване известенъ подборъ животни съ други! И, все пакъ, ето заключенията на американския биологъ Wigram, къмъ края на една своя конференция: „Трѣбва здравенячитѣ да се оженятъ за здрави жени; красивитѣ мъже за красивици; Слабитѣ и немощнитѣ да се оставятъ да умратъ отъ изтощения! Държавата да се нагърби съ подбора на съпрузитѣ.“

Това странно заключение и препорѣка дойде като грѣмъ върху главата на горкия човѣкъ. Иначе тая теория и препорѣка сж доста приемливи за здравенячитѣ и красавицитѣ, но убийствена за другитѣ, които макаръ и малко надарени отъ природата съ тия качества, съ нищо не имъ отстѣпватъ въ живота, когато става дума за духовни постижения.

Богъ може ли да бжде машехъ къмъ своитѣ творения, къмъ своитѣ деца? Безспорно, че не. Човѣкъ, обаче, чрезъ грѣха става машехъ за себе си, за наследницитѣ и потомството си.

Отъ где изхождатъ тия идеи за подбора и за подобрието на човѣшката раса? Изъ срѣдата на биологитѣ и статистичитѣ.

Американцитѣ, на примѣръ, сж доказали, че 1000 дипломирани — учени хора — срѣдно иматъ 50 деца, когато 1000 работници иматъ 5000 деца наследници. Работницитѣ, които създаватъ материални блага за себе

си и за голѣмитѣ учени и биолози изъ голѣмитѣ свѣтовни университети раждатъ много деца наследници, които притискатъ нѣкакъ си живота на консумирацитѣ ги много учени или както се казва дипломирани.

Така поставенъ въпроса, т. е., само на икономическа почва, не е достатъчно и сериозно разгледанъ. Едно нѣщо остава сигурно установено и то още отъ времето на Benvenuto Cellini, великъ майсторъ въ лѣярското искусство: „За предпочитане е да произхождаш отъ обикновени родители и честно и почетено да основешъ едно семейство, отколкото да произхождаш отъ знатно семейство, а да срамишъ рода си.“

Който внимателно следи живота, знае твърде добре много случаи, наследницитѣ на благородни, знатни семейства, както и децата на много почтени и учени хора, въ повечето случаи, сж посрѣдствени, дори неблагоприятни!

Разбираме да се иска медицински прегледъ на ония, които желаятъ да встѣпятъ въ законенъ бракъ, за да основатъ едно здраво и почетно семейство. Този въпросъ го е повдигала църквата много пжти. Нашитѣ държавници и общественици не сж далече отъ тая мисль. Липсва имъ само куража. За сега ние, свещеницитѣ, се задоволяваме да искаме една декларация отъ младоженцитѣ, че не страдатъ отъ венерически болести и, ако ни излѣжатъ, последнитѣ поематъ отговорността предъ гражданската властъ. Макаръ да е полиативна тая мѣрка, все пакъ, съвестта на тоя, който подписва една такава декларация, е ангажирана. Мислимъ, че не сме далече отъ оня денъ, когато младоженцитѣ ще се явяватъ предъ насъ съ медицинско свидетелство. Това е отъ общественъ интересъ и часъ по-скоро трѣбва да се осъществи. До колкото ни се простиратъ сведенията, въ Италия и Унгария медицинския прегледъ е задължителенъ. Германия го е разрешила по своему — корено — чрезъ кастрация.

И въ края на краищата пакъ се запитваме: каква полза отъ всички медицински прегледи, когато душата е оголена отъ любовь, когато всичко се свежда до материаленъ интересъ? Прочутиятъ идеологъ Русо не живѣ ли съ слугинята си, а децата, които имъ се родиха, не ги ли захвърлиха въ единъ приютъ? Това не му попрѣчи той да напише една хубава книга (теория, разбира се) за възпитанието! За похвала ли е бащата, който изоставя децата си на произвола на сѣдбата, а самъ той се отравя или застреля?

Както виждате и ние допускаме подбора и подобрието на човѣш-

Н. Минчевъ.

Въ защита на приснодевството на Божията майка.

Враговетѣ на Божията Майка — сектантитѣ — подобно на невѣрницитѣ иудеи (Мат. 13:55-58) кошуно ственно твърдятъ, че св. Дева Марія е родила и други деца освенъ Господа Исуса Христа. Това свое твърдение тѣ основаватъ на Мат. 1; 2., гдето е писано: „И нея познаваше, доклѣ тя роди сина Си първороденъ“. Това сектантско твърдение възъ основа на горния текстъ, говори, че тѣ не само не познаватъ истинския смисль на Св. Писание, но не познаватъ дори и езика на Св. Писание.

Преди всичко думата „доклѣ“ въ Мат. 1; 25 ст. на езика на Св. Писание, — „не означава предѣлъ на време, подиръ което означение, отъ него състоянието се измѣня“, а означава „неопредѣленъ срокъ отъ време“, подобно изразътъ: „Во вѣки вѣковъ“, или „Хиляда години“ (откр. 20; 2-3), т. е., срокъ отъ време опредѣленъ, вмѣсто неопредѣленъ (II Петр. 3; 8).

За още по-голѣмо освѣтление думата „доклѣ“ привеждаме нѣколко текстове изъ Св. Писание, които носятъ сжщото значение. На примѣръ, за Господа нашего Исуса Христа е писано: „че ще стои отъ дѣсно на Бога Отца, доклѣ положи всички свои врагове въ подножието на нозетѣ си“ (Мар. 16; 19, Евр. 1; 3 ст.),

ката раса, обаче, само ония мѣрки, които сж по волята Божия. Единъ подборъ, който не се отнася къмъ временното, а къмъ вѣчното — отнася се до човѣшката душа.

Пренебрегвайки душата, всички учени и теории понижаватъ ценността на човѣка до степенъ на животното.

А сега, сериозно размислете — отъ кой подборъ и отъ какво подобриение имате нужда. Отъ подобрието на тѣлата съ тѣхнитѣ качества, или на душитѣ? Спомнете си какъ свършиха европейскитѣ „мисове“?

Бихме ли имали половинъ милионъ неженени, ако душата би функционира нормално? Бихме ли имали ония хиляди бракоразводи? Браковетѣ ставатъ търговски сдѣлки, а една голѣма частъ отъ тѣхъ сж проядени, било отъ лукса, кокетството или разврата. Незаконнитѣ съжителства се умножаватъ, а нѣкжде, като странна новостъ, се яви и двуженството.

Прочее, и ние нѣмаме подборъ, облагородяване, най-вече на душата, нѣща, които само вѣрата въ Бога и доброто семейно възпитание може да даде. Въ туй направление църквата работи и сътрудници на всички лица и институти у насъ.

на 17 януарий 1863 г., когато измежду изпълнителитѣ фигурира Илия Блѣсковъ, емигрантъ по онова време, заедно съ баща си Райко въ Мунтения, кждето сж останали до 1870г.³³)

Трудноститѣ, съ които е трѣбвало Войниковъ да се справя, не били едни отъ най-лекитѣ, защото е трѣбвало да пише пиеси, да играе роли, съ една дума, да върши всичко.

Каква е била подготовката на българскитѣ артисти по онова време ни го казва една забележка отъ единъ съвремененъ вестникъ: „Ние, българитѣ, нѣмаме още мъже, които да познаватъ артистичното искусство и драматическия вкусъ. Актьоритѣ и артиститѣ не излизатъ отъ училища, кждето се преподава география и аритметика, но се учатъ въ консистории, кждето се преподава музика и декламация.“³⁴)

Т. Атанасовъ, допълняйки тази информация, пише, че всички артисти сж автодидакти (самоуци), излѣзли отъ основни или срѣдни училища, безъ всѣкаква подготовка за театъра, за драматургията, за техниката,

за играта на сцена и пр. Тѣхната добра или лоша игра зависи отъ начина на ржкоплѣсканията и добрата воля на публиката.

Войниковъ, обаче, не се оставилъ да бжде победенъ отъ затруднението, но се бори съ всички сили за възтържествуване на каузата на която се бѣ отдалъ.

Така организираната трупа дала представления не само въ Браила, но и въ градоветѣ Галацъ, Пloeщъ, Гургево, па даже и въ Букурещъ, кждето има честта на единъ отъ спектаклитѣ да присѣтствува владѣтельтъ Каролъ I, спектакль, съ който по-обширо ще се занимаемъ по-късно.³⁵)

Ако театърътъ на Войниковъ е могълъ да се развие, то това развитие се дължи на обстоятелството, че той е намѣрилъ въ Румънската страна благоприятна атмосфера и необходимитѣ упжтваия, както отъ трупитѣ на К. Караджале и М. Мино, така най-вече отъ чуждитѣ, които често посещавали по онова време нашата страна. Отъ тѣхъ усвои нѣкои правила и свойства на дра-

матическото искусство, като ги приложи на практика при репетицията съ своята трупа, стараяйки се това, което бѣ научилъ той, да бжде усвоено и отъ неговитѣ актьори.³⁶)

Това, което изглежда, че е допринесло най-вече за успѣха на представленията, дадени отъ Войниковъ, бѣха субектитѣ на пиеситѣ съ националенъ и патриотиченъ тонъ.³⁷

Но, докато театъра е ставалъ все по-желанъ, въ сжщото време се чувствувало нуждата отъ репертуаръ, което застава Войниковъ самъ да си съставя, съ едно ускорено темпо, необходимитѣ пиеси. Така твърди г. Атанасовъ, че Войниковъ си е писалъ нѣкои отъ пиеситѣ доста бързо, като е ималъ предвидъ скорошното имъ поставяне на сцената. Подобно нѣщо е направилъ съ „Велислава“, докато едната частъ се е печатала, той е продължавалъ да пише другата.³⁸)

Първата драма, написана отъ Д. Войниковъ бѣ „Райна — българска княгиня“, издадена отъ една група българии отъ Браила.

Тази драма е преработка на ро-

мана съ сжщото име на Велмановъ, преведенъ на български отъ Е. Мутевъ.³⁹)

Успѣхътъ полученъ съ „Райна“, както и съ „Покръстване на Преславския дворъ“ бѣ единъ отъ най-шумнитѣ, както въ Мунтения, така и въ България, кждето бѣха често представяни. Но най-голѣмъ успѣхъ Войниковъ има въ Галацъ, вечерта на 3 май 1870 г., кждето неговата трупа представи драмата „Велислава“.

Авторъ, режисьоръ и главенъ актьоръ, функции, съединени въ Войниковъ, го правѣха често да бжде аплодиранъ, а пъкъ артистката Анка Х. Костовичъ, често смѣсвана съ ромънската Фани... и ѝ се правѣха особени овации.

Цѣлата зала трептѣше отъ ентузиазъмъ, а пъкъ сцената бѣ покрита съ цвѣта. (Следва края).

ПЕЧАТНИЦА
„ПРОСВѢЩЕНИЕ“
П. Зенгиновъ & С-ие — Варна
Телефонъ 21-38

